

2026/07/12 – Στ' Ματθαίου

«ίνα τι ενθυμείσθε πονηρά;»

Ζούμε σε μια εποχή, που η ταχύτητα λατρεύεται ως θεότητα. Η σιωπή θεωρείται ύποπτη. Όλα πρέπει να είναι άμεσα. Εντυπωσιακά. Εμπορεύσιμα.

Μέσα στον πανικό της πληροφορίας, ο Χριστός έρχεται απλά. Σιωπηλά. Έρχεται ως φως που δεν τυφλώνει. Φωτίζει.

Εμείς ζούμε στη σύγχυση. Φτωχοί πνευματικά. Και αρκετοί, και οικονομικά. Πολλοί οι χորτασμένοι. Σε πολλούς όμως λείπει και το ψωμί.

Και ανατρέχουν όλοι στις προθήκες των καταστημάτων. Να δουν. Να θαυμάσουν. Να υπολογίσουν. Να προσμετρήσουν.

Αναζητούμε εκεί τον Χριστό; Αν πούμε ναι, θα είναι ψέματα. Ο καταναλωτισμός με τη Χριστιανική εμπειρία, δεν πάνε μαζί.

Που να Τον συναντήσουμε λοιπόν;

Μερικοί θα βιαστούν να απαντήσουν: Στην καρδιά μας μέσα.

Είναι όμως εκεί; Ποιος ξέρει τι θα βρούμε εκεί;

Ίσως το φως να είναι λιγοστό.

Μπορεί πολλά εμπόδια να παρεμβάλλονται.

Ίσως να φταίει και η οπτική μας γωνία.

Διεισδυτικά μπορούμε να δούμε;

Αυτό ήταν έργο του Χριστού και των οπαδών του αργότερα.

Είναι γεγονός πως πολλές φορές αγκαλιάζουμε όσους πάσχουν. Τους τάλαιπωρημένους. Ανθρώπους που υποφέρουν.

Κάνουμε τότε αυτό που πρέπει, λέμε. Δείχνουμε αγάπη δηλαδή; Και είναι αρκετό; Κάναμε το καθήκον μας; Και... τελείωσε;

Αν εμείς, οι πομποί, συμπεριφερόμαστε έτσι, τι γίνεται με τους αποδέκτες; Ευχαριστίες; Χειραψία. Και... τελείωσε; Του χρόνου πάλι;

Τους ξεγελούμε; Τους εξαπατούμε; Ως εδώ ήταν;

Μπορούμε να φανταστούμε τι γίνεται μέσα τους τότε;

Κινούνται σε κάποιες περιπτώσεις προς τον συνάνθρωπο κάποτε και λόγω εθίμων. «Ε, τώρα, Χριστούγεννα είναι... Να δούμε και λίγο τους πάσχοντες».

Τους ρωτήσαμε άραγε αν θέλουν;

Μπορεί να δώσουμε και δώρα. Τα χρειάζονται; Ποιος απάντησε θετικά;

Δηλαδή θα πρέπει να τους ρωτήσουμε πρώτα; Χρειάζονται κάτι;

Και τί; Στο τέλος η όλη προσπάθεια παίρνει εμπορικό χαρακτήρα. Χάνει την ουσία της.

Να καταργήσουμε λοιπόν τούτες τις προσπάθειες;

Εύκολη είναι η κατάργηση.

Γιατί δεν στρέφουμε την προσοχή μας αλλού; Εκεί που πρέπει. Στην απλότητα και τη γνησιότητα.

Αν θα το επιχειρήσουμε, να το κάνουμε με την καρδιά μας. Όχι με το χέρι μας. Και να είμαστε σίγουροι, ότι ο δέκτης θα το χαρεί.

Όταν ο Χριστός θεράπευσε τον παραλυτικό, οι Φαρισαίοι εσωτερικά αντέδρασαν. Ο παντογνώστης Χριστός τους απεκάλυψε.

Και στην περίπτωση του συνανθρώπου, το ίδιο θα συμβεί. Θα το αισθανθεί ο δέκτης. Γιατί δεν θα υπάρχει γνησιότητα. Συναντίληψη.

Μπορούμε να μεταδώσουμε στον πονεμένο το μήνυμα: «Αδερφέ κρατήσου. Ο Χριστός είναι δίπλα μας».

Υπάρχει καλύτερη θέση;

+ ο π. Γ.